

Mechový vrch a pohled do deště

A je to tady. Sobotní ráno se probouzí do dešťového pološera. Když vyjdu zkusmo z domu ven, vítá mě tukaní dešťových kapek. Takové jemňoučké. Máme se vydat s manželkou a skupinou na výlet s profesionálním průvodcem, Ing. Josefem Peckou.

Když se přesuneme na nádraží, nikdo tam není. Po chvíli se objeví jeden účastník, který přicestoval ze vzdálenějšího Krajiníčka. Posléze, z příjíždějícího vlaku, na nás mává další putovník. Ten jede z Horažďovic. Déšť mírně přidává na intenzitě. Ale to již sedíme ve vlaku a uháníme směrem k Českým Budějovicím. Na hladině rybníků v okolí Sodoměře pozorujeme více jak 30 volavek bílých, pár lysek černých, potápky roháče a kachny. Na Řežabinci se zřejmě kolébají na vodě rackové chechtaví, možná rybáci. Ve strakonické a písecké rybnaté krajině je vidět hojnost vodního ptactva.

V Českých Budějovicích nás přivítá hustý déšť. Mezi kapkami se již nedá protáhnout a náš oděv dostává první prověrku odolnosti. Rádi přijmeme pohodlí suchého autobusu, v kterém moc cestovatelů není. A jede se. Krajina je mokrá, z lesů stoupají obláčky páry, nebo naopak.

Chvilkové zastavení před nádražím v Českém Krumlově využiju na vyběhnutí k zapomenuté vlečce. Zajímá mě, jaké by se mohlo objevit měkkýší obsazení. Osamocené násypy bývají někdy slibné. Ze začátku se zdá, že nic. Nakonec objevuji v ruderním rostlinstvu silné seskupení suchomilky obecné (*Xerolenta obvia*), něco jedinců páskovky keřové (*Cepaea hortensis*) a kosmopolitu, hlemýždě zahradního (*Helix pomatia*). V zemi drti se mně objeví drobné ulity, možná údolníček - *Vallonia sp.* Jenže běh jízdního řádu si nemohu měnit. Z oken autobusu pozorujeme panorama zámku v České Krumlově a já obdivuji též vápencové zářezy blízko silnice.

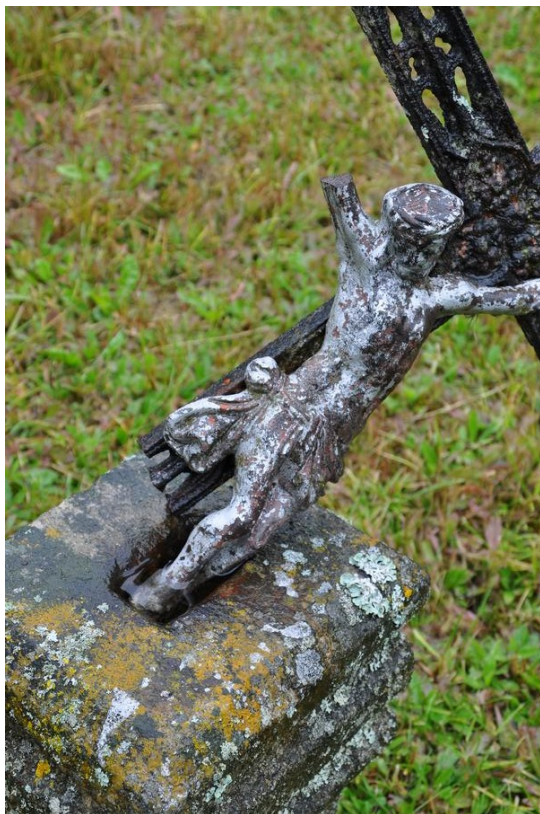
Krajina cestou k Lipnu je malebná. Za Černou v Pošumaví přejíždíme po hrázi a tak se dívám na hladinu barvy olova. Jak se vlní. A pozoruji též obnažené břehy podél litorálního rostlinstva. Co tam asi tak žije? Naše cesta již netrvá dlouho. Ze skoro prázdného autobusu přestoupíme v Nové Peci do vláčku. Je zaplněn dětmi a turisty v soft oblečcích. Stanička Pěkná je zde coby dup. Vystupujeme a náš průvodce zde ještě není. Než si oblečeme pláštěnky, trochu se botanizuje.

Vikev ptačí, vrtič obecný, violka rolní, pelyněk černobýl, s'írovník růžkatý, vzrostlý pcháč, oměj šalamounek, andělíka lékařská, bolševník obecný, bedrník obecný, třezalka, hávnatka psí aj. A v tom všem plazící se hlemýžďi a plzáci španělstí (*Arion vulgaris*). Konečně jsme oblečeni a vyrážíme dál do háje vrb, osik a jiných listnáčů s vtoušením smrku ztepilého a borovic lesních. Po chvíli se již setkáme s našim průvodcem. Vynořil se z vodního oparu jako postava mýtická, přinášející déšť. Bažin a lesů pán. Po chvíli však sedí u starého křížku a fotí si jej. Černá písmena na jeho podstavci oznamují datum 29. 6. 1893.

Cestou si všimneme bobřího hryzu. Snad největší se nalézá na kmeni osiky u mostu přes Vltavu. Zábrany proti průniku ryb z údolní nádrže jsou skoro pod vodou. Do kontejneru s plasty odhodíme něco pozůstatků po jiných putovnících, které jsme našli cestou. Břehy říčky jsou obrostlé porostem tavolníku vrbolistého. Půda pod nimi je hnědé barvy, písčito-hlinitá. Obsahuje šupinky slídy, kousky organické hmoty, protéká mezi prsty a je příjemná na omak.

K soutoku Studené a Teplé Vltavy se nakonec nevydáme. Déšť zesílil, a tak putujeme směrem k obci Pěkná. Na jednom z keřů si sedí tuhýk obecný. Když nás vidí, poodlétne na další vyvýšené místo. Náš průvodce nám povídá o jeřábcích, kteří by zde historicky měli být. Ale kdo ví?

V obci Pěkná si prohlédneme místní hřbitov. Lidé kdysi zde pohřbení zde leží pod náhrobníky z různého kamene - horniny. Povětšinou žula, ale objeví se i flogopitovec. Všimnu si i mramorové desky ve zdi. Staré sokly bez křížků jsou usazeny při zdi v seskupení připomínajícím kamenný les. Zídka je ozdobena modře kvetoucím slézem s velkými koláčky „chlebíčků“. Na jednom z podstavců, v kamenném žlábků pro kříž, déšť omývá nohy pokládajícího se Ježíše. Jeho ztrápený výraz je umocněn uraženými konci rukou. Kostel sv. Anny je otevřen a větrán. Výzdoba se zdá prostá a podlaha vlivem vlhkosti získává zelenavý nádech mezi kamennými deskami. Naproti tomu žulový sloup na rozvod vody stojící na kraji louky je suchý. Javory klenu dotváří klid místa. Na případného cestovatele shlíží z kříže plechový Kristus. V obci však nepotkáme živé duše.

Omývání nohou

Dále potom pokračujeme polní cestou vedoucí podle silnice č. 39. V jednu chvíli nás průvodce upozorní na místo, kde kdysi stávala kaple. Dnes je zde seskupení listnatých stromů a zbyteček základů, které se dají obtížně vysledovat. Objevujeme drobný keřík červeného rybízu. Jeho bobulky jsou skoro bez chuti a trochu mazlavého charakteru. Kdosi okořenil toto místo o stavební suť a různé nepotřebné paběrky. V úvozu cesty najdu rozchodník. Nesměle jej později určím jako rozchodník suchomilný. Kousek dál je trs rozchodníku nachového s eliptickými, dužnatými, jednoduše zubatými listy. Zde také začalo naše zobání zralých malin.

Z cesty se vynoříme nedaleko Chlumského potoka. Před vtokem pod silnici jsou drátěné mříže před velkými plastovými rourami. To proto, aby zde žijící bobr nemohl navyšovat více vodní hladinu zdejšího mokřadu. Místo je malebné. Poloutopené břízy, vrby a osiky tvoří lužní les. Občas vykoukne borovice a smrk. Zkouším hledat nějaký život ve vodním sloupci. Ale mihotavě zahlédnu jen pár klešťanek.

Když přijdeme k Chlumskému rybníku, pozoruji v rostlinstvu na břehu malého lovčíka hajního. Na zčeřené hladině se pohybují kachny divoké. Dále se vydáváme podél Chlumského potoka na Kohoutovu cestu. Cesta začíná vodnatět. Hmyzu vidět příliš není. Všimnu si na okamžik vláhomilky *Tetanocera sp.* a tesaříka černošpičatého (*Stenurella melanura*). Na hasivce orličí objevím zmáčenou kobyliku cvrčivou (*Tettigonia cantans*). Jindy hlasitý tvor si ani nevrzne. Na cestě přibývá drobných ropušek obecných. Najdeme i dva větší jedince, oba bohužel přejeté. Pod Mechovým vrchem se vydáme směrem k vrcholu. Bahnitou cestu po těžké technice vystřídalo kamení. Objevují se velké balvany žulového porfyru. Smrkový porost je obohacen o buky lesní. Na vlhké kůži objevuji při krátké zastávce světlého slimáčka. Snad slimáček lesní (*Deroceras cf. praecox*). Když jeden z účastníků zvedne kámen s podivnou peckou, je na něm též vlahovka narudlá (*Monachoides incarnatus*). Pod vrcholem si někteří z nás fotí přítmi lesa s kameny a kmeny obalenými mechem. Balvany jsou větší a větší. Občas je některý nepokrytý, a tak si jej odhadnu na žulový porfyr.

Výstup na Mechový vrch je za mokra náročný. Padlé kmeny, nenadálé velké balvany, vysoká tráva brání vrchol před zhýčkanými návštěvníky. Asfaltové cestičky zde není. Když jsme nahoře, topíme se v oparu. Viditelnost je jen na několik desítek metrů. Kdosi sem vynesl dřevěnou lavičku a usadil ji s výhledem kamsi do krajiny. Zřejmě do nivy Vltavy a snad na kousek Lipenské nádrže. Nevím. Pod bukem posvačíme. Koruny stromů drží provazce vody, a tak nejíme svůj pokrm jako kaši.

Sestup je chvílemi okořeněn skalnatými schody, větvemi a jinými překážkami. Míjíme drobný skalní převis. V suchém prachu se mně zdá, že vidím obrys větších tlap. Kousek dál narazíme na trus jelena. V botách máme teď už asi všichni vlhko. Ale nevadí nám. Nakonec se dostaneme na zpevněnou lesní cestu a pokračujeme směrem k zelené značené turistické cestě. Během cesty si všimnu velkého exempláře šídla modrého (*Aeshna cyanea*). Leží na cestě, oslabeno vytrvalým deštěm. Ale to již uháníme dolů, k Volarům. Ještě uskutečním krátkou zastávku u studánky s dřevěným žlábkem a kamenným ostěním. Na mapě není. A pak rychle dolů. Projdeme po Mlýnské ulici u Volar a jsme ve městě. Do odjezdu vlaku nám zbývá pár minut. Setřásáme kapky vody a usmíváme se. Byl to náročný výlet, ale stál za to. Já si cestou promítám v hlavě knihu Horský křišťál od Adalberta Stiftera, jehož rodný dům jsme v Horní Plané míjeli. Je možné, že kdybych se sem dostal za slunečného počasí, nebyl by zážitek z této knihy tak umocněn.

Šídlo modré (*Aeshna cyanea*)

